

то настроеніе и боязливѣтъ ожиданія за едно печално бѣдѣще са пораспрѣстнахъ съ тѣзи писма и надѣжды-тѣ на бѣлгаретѣ са съживихъ. Сички поченяхъ да са примиряватъ съ новѣй изборъ и не ожидахъ освѣтъ дохожданіето на новѣй екзархъ, който са показа такѣвъ защитникъ на Бѣлгарскѣтъ правдини, за да го видятъ на дѣло и да му отгадѣтъ пълното и всецѣлото си довѣріе.

Писмата на дѣда Антима были испратены прѣди да са избере за Екзархъ ; а това еще по вече ны примиряваше съ неговото избираніе (не почина), защото го поставяше въ числото на прочітъ владицы, които приемахъ патришкото изверженіе катѣ единъ актъ, които ны отдѣля съвършенно отъ Фенерь и който по тая причина трѣба да са приеме съ благодарность. Нѣмаше съмнѣніе, че катѣ Екзархъ дѣдо Антимъ ще покаже еще по голѣма твърдость и по-голѣмо самоотверженіе, защото и отговорностьта му е по-голѣма прѣдъ народа. И наистина Н. Прѣосвященство не са забави да обяви на комисіята, която му извѣстяваше за избраніето му на Екзархійскій постъ, че не приема тоя постъ ако има въ комисіята най малко намѣреніе да му налага да иска *прошка отъ Патріарха и да прави съ него прѣговори противъ Фермана*. Това бѣше много пріятно за народа и много непріятно за комисаритѣ. Народа видѣ, че избранный челоѣкъ е рѣшенъ да стои за неговѣтъ, народнѣтъ правдини и да